

پرم پوجنيه سوامي آشارام صاحب

درويش درشن

آڌياتمڪ ماهوار رسالو

درويش جو پرساد

ڏيتي ليتيءَ ناسنڪپٽو

(شري سوامي ليلاشاهه مهاراج)

توهين چوندا ته سائين ڏيتيءَ ليتيءَ تي ته ڪجهه ڏايو ئي ڪونه تا. چڱو ڀلا ٻڌو. ڏيتي ليتي آهي ڇا؟ اِها ڏائڻ آتو، ڏائڻ، جا جوُر ٻڌجي سماج جو خون چوسي رهي آهي. ج جي دکي ۽ بي رحم حالت ڏيتي ليتيءَ جو نتيجو ئي آهي. ڏيتيءَ ليتيءَ جي ڪري شاديءَ جهڙو پوتر سنبند به بناوتي ٻڌجي پيو آهي. خالي ڏيکاءُ ماتر تي پيو آهي. شادي ڪري پئسا وٺي ڇوڪريون واپس مائٽن وٽ ڇڏيو وڃن. اهڙيءَ طرح رڳو توهان کي پريم جي اَياوُ (نه هئڻ) جو درشن ئي ٿيندو. ڏيتيءَ ليتيءَ گهٽن جو ڏيل ڏکايو آهي. اميرن، شاهوڪار سيٺين کي ڇڏيو، اُهي ته تيا پئسي وارا! پر وچولي درجي وارن کي ڏسو ته ڪيترا نه دکي آهن. سندن حالت رحم جوڳي آهي. اِن ڳالهه ڏي ڪڏهن خيال ڏنو آتو؟ ته اِن خراب رسم (ڏيتي ليتيءَ) ڪيڏو نه نقصان رسايو آهي! ڏيتي ليتي ڪوڙهه جو ٽڪو آتو. پنهنجي سماج کي ڪوڙهه جي ڪنهيءَ بيماريءَ کان بچائي جس ۽ پچ جا ڀاڳي ٿيو، نه ته ڏيتي ليتيءَ سڄ ڪري ڇڏي آهي ۽ اجا وڌيڪ ڪندي.

سمجهو ڪري ڪو ڀاءُ آهي، جنهن کي ڪپڙي جو دڪان

۲- اي پيارا! شان ڪل، توڙي لياقت جي سبب،
ڏاج ڏڻ جو وڏ گهرين ٿو، سا مڪاري ڏيت ليت.

۳- ور وني ۽ جو ميل جڏهن، ٿو لياقت تي بڻي،
پوءِ پلا وٺجي وري، چاڪاڻ پاري ڏيت ليت؟

۴- پيٽ پاندي ناهي پوري، پيٽ پڻ پيڙي پئي،
چئو ڏئي ڪنيا پتا، ڪاٿئون ڦهاري ڏيت ليت؟

۵- ياڙ بازن تي ته، برڪت سان پري پڳوان ٿو،
سلڇڻي ساٿڻ مليءِ، تان مليءِ ساري ڏيت ليت.

۶- اي ادا! تون هاڻ ڪر، هي پرن پختو پاڻ سان،
ٻول واري ڪين وٺندس، هيءَ پاري ڏيت ليت.

هن ڏيتي ليتيءَ ناستڪپڻي کي وڌايو آهي. ماڻهو ناستڪ بڻجي رهيا آهن. توهين چوندا ته سائين! ائين وري ڪيئن ٿيندو. رات ڏينهن ڀڳوان کي ياد ڪريون ٿا، پوءِ وري ناستڪ ڪيئن ٿياسين؟ اسين سڀ آستڪ آهيون. بابا! آستڪ ڪو ورلو آهي. اِهو ڪڏهن جاڻڻ جي ڪوشش ڪئي اَٿو ته آستڪ چئبو ڇاکي آهي؟ چئو پلا ڏيان ڏيئي ٻڌو. جيڪڏهن ٻه چار ماڻهو ويٺا هجن ته انهن جي سامهون حاضريءَ ۾ اسين جيڪر نه ڪرڻ جهڙا ڪرم ڪريون؟ اصل نه ڪنداسين، ڇاڪاڻ ته اسان کي شرم ايندو، ڀو ٿيندو. اسين مڃون ٿا ته ايشور هر وقت، هر هنڌ ۽ هر جاءِ حاضر ناظر آهي، ۽ جيڪي ڪم نه ڪرڻ جهڙا آهن، اُنهن جي ڪرڻ سان پاپ لڳي ٿو. هاڻ جيڪڏهن اسين ايشور جي حاضريءَ ۽ هستي (هئڻ پڻي) ۾ وشواس رکندڙ هونداسين ته اُن جي سامهون نه ڪرڻ جهڙن برن ڪمن

آهي. سندس دڪان ۾ سيڙپ ويهن هزارن رپين جي آهي. دڪانُ مان هو پنهنجن ٻچن جو گذارو ڪري رهيو آهي. ايشور جي ديا سان ڪيس دال روٽي ملي رهي آهي. اُن ياءُ ڪي ٻہ ڪڪيون آهن. هڪ ٻيو سڄاڻو سڄڻ اَٿس، جنهن وٽ ٻہ ڪڪا آهن. هيءُ ياءُ اُن سڄڻ سان ڳالهائي ٿو تہ اَدا مون وٽ سلڇڻيون ۽ سني سياءُ واريون ٻہ ڪڪيون آهن ۽ توهان وٽ ٻہ ڪڪا آهن، پوءِ ڇو نہ پاڻ ۾ سنبنڌ (رشتو) ڳنڍيون؟ هو (ڪڪن جو پيءُ) چوي ٿو تہ ڇونہ؟ ڳالهہ تہ تمام سهڻي ڪئي اٿيئي، وڌيڪ نہ باقي رڳو چار چار هزار ڏاجي ۾ ڏجو. هاڻ چار ۽ چار ٿيا اَٺ هزار. اهڙا ٻہ هزار شاديءَ تي خرچ اَچي ويندو. ڪل ٿيا ڏهہ هزار (١٠،٠٠٠). هاڻ هو سفيد پوش ڏهہ هزار دڪان مان ڪڍي ڇڏي تہ ٻڌايو تہ پوءِ اُن جو دڪان هلندو؟ جنهن ياءُ سڪہ سان پنهنجي ٻچن جو گذارو پئي ڪيو، سو پوءِ ٻچڙن جو گذارو ڪري سگهندو؟ اهو سنبنڌ جوڙڻ آهي يا ستياناس ڪرڻ؟ ٻن مان هڪڙو گهر تيڻ يا رس چوسڻ؟ اُهي سيڻ نہ اٿو پر ڏيڻ اَٿو، جيڪي واڳهوءَ جيان وات ڦاري رات ڏينهن نياڻين جي پتائن کي چوسي رهيا آهن.

”ڏيهہ کي ڏولي ڏکن ۾، ڏاج وارِي ڏيت ليت،
پينگہ بکہ آٽي ڪرائي، جڳهڙ جاري ڏيت ليت.“

١- ڏاج ڪنيا دان آهي، پر نکي کي ڏنڊ ڏن،
حال ٻل سارو ڏجي سا، نا وڪاري ڏيت ليت.

اُهو پنهنجي ڦل ڏيڻ کان سواءِ نہ ڇڏيندو. ڏٺيءَ در پائيءَ پائيءَ جو حساب ڏيڻو پوي ٿو.

”وَهان ٿو ليکا ليتي رائي رائي ڪو،
وهان راج نهين پوپان هائي ڪو.“

هرڪنهن کي پنهنجو ڪيتو لوڙڻو پوي ٿو. هن هٿ ڪر، تہ هن هٿ پر.

***

گيتا امرت

ڀڳوان شري ڪرشڻ چون ٿا :

तेषामहं समुद्धर्ता मृत्युसंसारसागरात् ।
भवामि नचिरात्पार्थ मय्यावेशितचेतसाम् ॥

تيشا مهم سمدڌ رتا مرِتيُسنسارَ ساگراتِ
ڀوامي نچِراتپا رٿ ميِيا و يشتچيتَسام

”هي ارجن! انهيءَ جو ڪريان ٿو اُڌار
ڪريان تنهنکي اَڻ هوندي دريا مان پار
جي من پنهنجو مون ساڻ لائين ٿا.
سي مڪتيءَ جو پد مونکان پائين ٿا.“

هي ارجن! مون ۾ ر تل چت وارن انهن ڀڳتن کي آءُ مرتيو روپ سنسار ساگر مان ترت ئي پار (اُڌار) ڪريان ٿو.
(ڀڳوت گيتا ١٢.٧)

ڪرڻ سان اسانکي شرم ايندو ۽ ڀؤ ٿيندو. جيئن ٻن چئن ماڻهن جي سامهون نہ ڪرڻ جهڙن ڪمن ڪرڻ جي همت نہ ٿي ٿئي ۽ شرم اچي ٿو، تئين ايشور کي بہ هر وقت حاضر ڄاڻي، ان جي سامهون پاپ ڪرم ڪرڻ کان شرم ايندو. ڇاڪاڻ تہ اسين سمجهنداسين تہ هو سڀ ڏسي ويٺو. تنهن ڪري برن ڪمن ڪرڻ جي همت نہ ڪري سگهنداسين. اهو ڄاڻندي بہ جي اسين نہ ڪرڻ جهڙا برا ڪرم ڪريون ٿا، تہ چئبو تہ اسين ايشور جي هستيءَ (هئڻپڻي) ۾ وشواس نہ ٿا رکون. تنهن جي معني تہ اسين آستڪ نہ آهيون. اسين عامِ رواجي انسانن جي حاضريءَ جو ڊپ تہ رکون ٿا، پر سائينءَ جي حاضريءَ ۽ هستيءَ کان منهن موڙيون ٿا. اِهو ثابت ٿو ڪري تہ اسين آستڪ نہ آهيون. ٻين کي پيڙڻ مهل اسان کي ڀڳوان جو ڊپ نٿو رهي. جن کي ڀڳوان جو ڊپ نٿو رهي، اُهي آستڪ ڪيئن ٿي سگهندا؟ ڏيتي ليتي وٺڻ سان اسين غريب ڪنيائن جي پتائن جو خون چوسيون ٿا. سماج جي ستياناس ڪريون ٿا. اهڙا ڪُڪرم ڪرڻ وارا (ڏيتي ليتي وٺڻ وارا) آستڪ ڪيئن ٿي سگهندا؟ اُهي ناستڪ آهن ناستڪ! هاڻ خبر پئجي ويئي هوند و تہ آستڪ کو ورلو آهي، جو ڀڳوان جو ڀؤ رکي، اُن کي هروقت، هر جاءِ ۽ هر هنڌ حاضر ناظر ڄاڻي نہ ڪرڻ جهڙن برن ڪمن کان پاسو ڪري ٿو.

چوڻ ۽ ڪرڻ ۾ ڏاڍو فرق آهي. چوڻ منو ڪند جهڙو آهي پر اُن تي هلڻ ڏاڍو ڏکيو. پر ياد رکو ”جهڙي ڪرڻي، تهڙي ڀرڻي.“ آڪ پوکي انب ڪيئن کائيندا؟ ڄَوَ پوکي ڪڻڪ ڪونہ لڻندا، جيڪو پوکيندا، سو ئي لڻندا. ڪرم ٻلوان آهي.

جو انيئو ڪري سگهجي ٿو. مرڻ وارو شرير پائي بہ امر ايشور جو احساس ٿي سگهي ٿو. ناسونت ۾ شاشوت جي ملاقات ڪرڻ ممڪن آهي. اِنڪري منش جيون سيني ڪان سريشٽ ۽ درليڀ مڃيو ويندو آهي.

سنسار جي اهڙي ڪا وستو، حالات، گهٽنا، ميلاپ يا اهڙو ڪو سنٻنڌ ڪونہ آهي، جيڪو سدا رهي. سڀ وناش ڏانهن وڃي رهيا آهن. ڪيترو بہ انهن کي روڪڻ جي ڪوشش ڪريو پر سنسار جون شيون ۽ سنسار ڪڏهن رڪيو نہ آهي. اهو بدلجندو رهندو آهي.

جتي بستيون هيون، اُهي سڀ سمنڊ ۾ ڪٿي گم ٿي ويئون؟ خبر ئي ناهي. جتي سمنڊ لهرائيندو هو اُتي رستا ٺهي ويا ۽ گاڏيون پيئون ڊوڙن. جتي پاڻي پاڻي هوندو هو اُتي ڏهہ ڏهہ ماڙ جڳهيون ڏسجن ٿيون ۽ جتي گهر (مڪان) هئا اهي سڀ درياهہ ۾ غاعب ٿي ويا. موهن جو دڙو فقط هڪ ئي ناهي، وقت ٺاٺي سڄي دنيا موهن جي دڙي جيان ٿي ويندي آهي.

तेषामहं समुद्धर्ता मृत्यु संसारसागरात्।
भवामि नचिरात्पार्थ मय्यावेशितचेतसाम्॥

هي پارٿ! جيئن ڏنوان ماڻهوءَ جي زال اگر بيڪہ پني تہ ان ڏنوان جي عزت جو سوال آهي. اهڙيءَ طرح منهنجو ڀڳت سنسار ساگر ۾ وري وري غوطا کائي ۽ جمي مري تہ منهنجي عزت جو سوال آهي. جيڪو منهنجو ٿي منهنجو ڀڄن ڪندو آهي، ان کي پار پوڻ جي چنتا نہ ڪرڻ گهرجي. جيڪو

سنسار هڪ ساگر آهي. جيئن سمنڊ ۾ جل ئي جل آهي تيئن سنسار ۾ مرتيو ئي مرتيو آهي. جيڪو ڄمندو آهي، مؤت جي طرف اُنجي ياترا شروع ٿي ويندي آهي. انڪري سنسار کي 'مرتيو- سنسار - ساگر' چيو ويو آهي.

اهڙو ڪوئي سرير ناهي جنهن سان مؤت نہ جڙيل هجي. اهڙو ڪو ميلاپ ناهي جنهن سان وڇوڙو نہ جڙيل هجي. اهڙو ڪو سنگره يا ڀوڳہ ناهي جنهن جو وناش يا وڇوڙو نہ ٿيندو هجي.

سنسار يعني संसरति इति संसार:।

سَنِسَرتي اِتي سَنِسارہ. جيڪو سرڪندو وڃي ان کي سنسار چوندا آهن. سِکہ ڌرم جي آدي گرو نانڪ ديو چيو آهي :

राम गयो, रावण गयो ताको बहु परिवार।
कह नानक कछु थिर नही सपने ज्यों संसार॥

رام ويو راوڻ ويو ۽ انهن جو وڏو پريوار
ڪجهہ استر ناهي سپني جيان سنسار.

شو ڀڳوان بہ چيو آهي :

उमा कहऊँ मैं अनुभव अपना।
सत्य हरि भजन, जगत सब सपना॥

هي اُما! چوان مان انيڀَو پنهنجو
سچ آهہ هري ڀڄن، جڳہ سارو سپنو.

هيءُ سنسار دکہ ڀريو آهي، وناش ٿيندڙ آهي. تڏهن بہ اهڙي دکيرئي ۽ وناش ٿيندڙ سنسار ۾ هڪ سکہ سروپ ڀڳوان

آهن جيتوڻيڪ هڪ دفعو سچي هرديہ سان ڀڳوان جي شرڻ وٺڻ سان ڀوُ ساگر ڪان پار ٿي سگھجي ٿو.

”هي ارجن! رهي جي رتل مون ۾، مون کي ڪرم ڪن ٿا ارپن،

سي هن مرتيو سنسار روپي ساگر مان تري پار پون!

***

شري وششٽ گيان

هي رامجي! جا است وستو آهي سا ست نٿي ٿئي ۽ جا ست آهي تنهن جو ناس نٿو ٿئي، پر جو درشيہ (مان ڏسان ٿو وارو) اهنڪار ڀاسي ٿو سو مٿيا ۽ ڪلپت آهي. اهو جو آتما ۾ ڦرٽو شبد ۽ ارٿ روپ ڦريو آهي سو بہ مٿيا آهي. آتما شڌ سروپ آهي تنهن ۾ مان، تون جو شبد ارٿ ڪجھہ بہ ڪونهي. شبد ۽ ارٿ اگيان ڪري ڀاسن ٿا ۽ گيان ٿيڻ سان لين ٿي وڃن ٿا. هي رامجي! جو پرش ٻاهرين ڪرمن کي تياڳي ايڪانت ۾ وڃي وهي ٿو ۽ ان کي تياڳہ ڄاڻي چوي ٿو تہ مان تياڳي ٿيو آهيان سو فقط وات سان لٻاڙون ٿو هڻي. اهڙو پرش بہ اوس ڪرمن جو ڦل ڀوڳيندو ڇاڪاڻ تہ اُتم گيان جي نہ هئڻ ڪري هو انامتا سان ملي پاڻ کي ڪجھہ مڃي رهيو آهي. جي اندرين جا ڪرم تياڳہ ڪيا اٿس تہ خيال رستي ڪرم ڪري ٿو، جن جو هنڪي ڦل اوس ڀوڳڻو آهي. ٻيءِ حالت ۾ جو پرش ڪرم اندرين سان ورتڻ ڪري ٿو مگر پاڻ

منهنجو ٿي ڪري منهنجو پڇڻ ڪندو آهي انڪي ان-جل ۽ آواس جي چنتا نہ ڪرڻ گهرجي. هن ڪي ڪڏهن بہ اُداس يا چنتت نہ ٿيڻ گهرجي ۽ ڪڏهن بہ شڪ نہ ڪرڻ گهرجي. جيئن پتورتا استري ڪڏهن بہ ائين نہ سوچيندي تہ منهنجو پتار منهنجي سار-سنڀال ڪندو يا نہ؟ مونکي سکہ ڏيندو يا نہ؟ تهڙيءَ ريت دردِ ڀڳت جڏهن منهنجا ٿي ڪري پڇڻ ڪندا آهن تہ پوءِ هو ڪوئي شڪ يا سنسو ڪونہ ڪندا آهن.

ڀڳوان چوي ٿو : 'جيڪي مونکي پنهنجي ويچهو ۽ نتيہ-شڌ - ٻڌ-چيتنيہ سروپ ڄاڻي مڃي ٿو ۽ منهنجو پڇڻ ڪن ٿا، پنهنجو چت مون چيتنيہ ۾ لڳائيندا آهن، انهن ڪي سنسار ساگر کان ترڻ جي چنتا نہ ڪرڻ گهرجي.

موت جي وقت شرير روڳي ۽ پيڙت ٿي ويندو آهي. موت جي وقت جيو منهنجو چنتن ڪري ۽ مان ڪيس تاري ڇڏيان اهڙي ڳالهہ ناهي، ارجن! پوءِ اُنجي زندگي ڀر جي ڀڳتيءَ جو ڇا ٿيندو؟ فقط مرڻ وقت منهنجو پڇڻ ڪري تڏهن بہ مان انهن کي تاري ڇڏيان تہ مون ۾ ۽ دڪاندار ۾ ڇا فرق؟ جيڪو سچ پچ منهنجي شرڻ ۾ اچي ويندو آهي، مان ان ڪي ڇڏيندو نہ آهيان.

حقيقت ۾ اسين ايشور جي شرڻ ۾ آهيون پر مڃون نٿا ۽ راڳہ-دوِيش جي شرڻ ۾ هليا وڃون ٿا. لوڀ-لالچ جي شرڻ ۾ هليا وڃون ٿا. هڏين-ماس واري شرير جي شرڻ ۾ هليا وڃون ٿا. پر انهن شين جي ڪيتري بہ شرڻ وٺو، اُهي ڪمبخت! شرڻ ڏينديون ناهن. پر ڏکا ئي هٽنديون رهنديون

رهڻ ۽ تياڳ چا جو ڪجي. پرماتم تتو ڪانسواءِ جڏهن ٻيو
ڪجهہ آهي ئي ڪونہ تہ اچا ڪير ڪري ۽ ڪنهن جي ڪري
اهنڪار ڪير ڪري ۽ چا جو ڪري. اهڙي آتم سروپ ڪي
شچي سان جاٽي سڪہ سان وچرندو رهہ تہ تنهنجي ڪريا سهج
ياؤ پاٽيهي ٿيندي رهندي، جنهن ۾ توکي ايمان بلڪل نہ
هندو. جڏهن اهنڪار بلڪل نہ رهندو تڏهن سڀ پدارٿ
ي هينئر توکي الڳہ الڳہ نام روپ سهت ڀاسن ٿا سي سڀ
وکي پرماتم تتوُ ئي ڀاسندا.

* * *

ستسنگہ سريتا

ستن قسمن جا ماڻهو

منش جو سڀاوُ سندس جيون جو آئينو آهي. جهڙيءَ
طرح هٿ جون پنجئي آڱريون هڪ جهڙيون ڪونہ هونديون
هن تهڙيءَ طرح سڀني منشن جو سڀاوُ بہ هڪ جهڙو نہ هوندو
هي.

سچڻ سڀاوُ وارو اُتم منش سڀني جو پريم پاتر بڻجي
ين جي دلين ۾ پنهنجي رهڻ جو استان ٺاهيندو آهي.

ماڻهوءَ کي ساتوڪ ۽ سچڻ سڀاوُ وارو تہ هئڻ گهرجي پر
ربل من وارو نہ ٿجي.

ڪي آتما روپ سمجھي نرليپ جاڻي ٿو، سو ئي جيو اڪرتا آهي. اهڙي پرش جو ڪرمن ڪرڻ سان ڪو ڪارج سڌ نٿو ٿئي ۽ نڪو ڪو ڪرمن نہ ڪرڻ سان ڪيس ڪا هاڃي ٿي ٿئي. اهو ئي نرباڻ پد آهي. جتي واٽيءَ جي گم نٿي رهي. هي رامجي! آتما ۾ ڪوبہ ڦرڙو ڪونهي ۽ هيءُ جو بہ پسارو تون ڏسي رهيو آهين سو فقط آتما جو چمتڪار آهي. جو پدارٿ هجي نہ فقط پاسڻ ۾ اچي تنهن کي چمتڪار چوندا آهن. جهڙيءَ طرح ٻل ڦل جي ڳر ۾ جي تندون ڏسڻ ۾ اچن ٿيون سي ڦل کان جدا نہ آهن، تهڙيءَ طرح آتما کان جڳت جدا نہ آهي. نام روپ سهت الڳ الڳ جڳت تيستائين ڀاسي ٿو جيستائين اهنڪار سان مليل ڦرڙو آهي. آتما سدائين اڦر ۽ پنهنجي چيتن گهنتا ۾ استٿ آهي. انکي منيشور چيتن سار بہ چون ٿا. هي رامجي! جو پرش اڌو ڳابرو تياڳ ڪري ٿو يعني مايا جي هڪڙي حصي کي تياڳ ڪري ٻئي حصي ۾ ورتي ٿو ۽ پاڻ کي نشڪامي جاڻي ٿو، تنهن کي تياڳ روپي پوتڻي ڪائي چڙي ٿي. جيو تڏهن نشڪرمي بڻجي ٿو جڏهن سندس اهنڪار بلڪل ناس ٿي وڃيٿو. اهو اهنڪار ئي آهي جو ڪرمن جي پاڙ آهي ۽ جيستائين اها پاڙ ناس نہ ٿي آهي تيستائين ڪرمن کان ڇٽڪارو پائڻ ناممڪن آهي. هي رامجي! آتم پد، جو سدائين ست سروپ ۽ ادويت آهي ۽ جڳت جنهن جو چمتڪار آهي تنهن ۾ تون استٿ ٿيءُ ۽ جو نام روپ سهت جڳت توکي پاسڻ ۾ اچي ٿو تنهن کي تون آتما ئي جاڻ تہ ڪلياڻ کي پائين.

جڏهن سڀ آتما ئي ثابت ٿيو تڏهن وڌي ۽ نکيد يعني

’هي ارجن! نامرد نه بڻج. اِهو تنهنجي لاءِ ڪڏهن به
يه ناهي. هي پرمتپ! تچ هردي جي درٻلتا کي تياڳي
ري يڌ جي لاءِ ڪڙو ٿي وڃ.‘ (ڀڳوت گيتا ٢.٣)

درٻلتا جو نالو شانتي نه آهي ۽ ڪيترائي ڀيرا بنا
رانتيءَ جي شانتي به نه ٿيندي آهي. ڀڳتن جي جيون ۾
ڏهن پريشانيون ايندييون به آهن. ان وقت روئڻ نه ويهجي
’هاءِ ڙي .... هاءِ! ڀڳوان ناراض آهي ... منهنجا ته ڪرم
قتيل آهن.‘ نه ائين ناهي. سوچڻ جي درشٽي ضرور قتل
ي. صحيح درشٽي رک. ڀڄن ڪر. جيڪڏهن مصيبتون
رنڊڪون اچن ته سمجهڻ گهرجي ته وگهن ۽ رڪاوٽون ڏئي
وان تنهنجي ستل شڪتي جاڳائڻ ٿو چاهي.

ڪرم ته تڏهن قتل هوندا آهن جڏهن بي گناهن کي
ائين ٿو. پنهنجي آتم رڪشا ڪريو ٿا ته ڪرم ڪيئن قتيل
ندا؟ ميران جي جيون ۾، شبريءَ جي جيون ۾ ڪيڏيون
صيبتون ۽ رنڊڪون آيون .... هو محڪم رهيون. ميران،
ري، ڪبير صاحب، نانڪ ديو، پرهلاد جي دک-ڪشٽن جي
يان توهان جي دک-ڪشٽن جي کهڙي ڳالهه؟ شري ڪرشن
شري رام جي جيون ۾ جيڪي ڪشٽڪشالا آيا تن جي ڀيٽ
توهانجا دک-درد ڪيترا آهن؟

ٻلمانسپٽو هئڻ ته سنو آهي پر گهبرايل - ٻجيل رهڻ

نندي ۾ نندي، تہ ۾ تہ پراڻيءَ کي بہ آتم رکشا ڪرڻ جي پريرڻا ۽ ساڌن پرڪرتيءَ ڏنا آهن. هيتري ڏرڙي ماکيءَ جي مک آهي تہ ان کي ڏنگ ڏنو اٿس، ڳانءِ - مينهن - ٻڪريءَ جهڙن پراڻين کي سنڱ ڏيئي آتم رکشا جا هٿيار ڏنا اٿس. اهڙيءِ طرح توهان منشن کي متي بہ تہ ڏني اٿائين. توهان ٻين جو نہ کسيو پر ڪوئي توهانجو کسي تہ توهان پنهنجي شيءَ جي، حق جي رکشا ڪريو. ناحق ڏجو نہ، ناحق دکي ۽ پريشان نہ ٿيو، پنهنجو آتم ٻل جاڳائي حالتن سان ٽکر هڻو.

नायं आत्मा बलहीनेन लभ्य: ।

ارجن سوچي پيو تہ يد ڪري ڇا ڪندس؟ مان تہ تپسوي جيون گذاريندس. تڏهن ڀڳوان ڪرشن چيس :

क्लैब्यं मा स्म गम: पार्थ नैतत्त्वय्युपपद्यते ।
क्षुद्रं हृदयदौर्बल्यं त्यक्त्वोतिष्ठ परंतप ॥

ڪِلئيبيم ماسَم گمهہ پارَٿ نئَيتَتوُ يُپپَديتي
ڪشُدرَم هرِديہ دئُورِ ٻليَم ٽيڪتووِتشٹ پرَنتَپَ

نہ ڪمزور بڻ ۽ نہ نامرد بڻ
تون اڄ جوش اندر نہ ڪي سرد بڻ
تون ڪائرپڻي کي ڇڏي ٿي تيار
٭ٿي فرض پالڻ لاءِ ڪر ڪار زار

کن جي اهڙي ويچار ڌارا هوندي آهي تہ جتي ٻين
ھاٽو ۽ پنھنجو نفعو ٿيندو ھجي تہ پنھنجي نفعي کي ئي
بت ڏيندا ٻئي جي گھاٽي جي ھنن کي ڪا پرواھ نہ
ي.

ڇھين قسم جا ماڻھو اُھي جيڪي جاڻي - ٻُجھي ٻين
نقصان پھچائيندا آھن. پنھنجو فائدو پل تورو گھٽ ٿئي
ين کي نقصان ٿئي. ايرڪا وس اھائي ڪوشش ڪندا
.

۽ ستين طرح جا اهڙا نيچ چت وارا ھوندا آھن جو
جو گھاٽو ڪري بہ ٻين کي ستائيندا آھن، دريوڌن ۽
وني۽ جھڙا. اھڙا ماڻھو دئيت سڀاوَ جا ٿيندا آھن.

* * *

صحت سنسار

ي :

ڏھيءَ جي پرڪرتي (تاسير) گرم ھوندي آھي. ان ۾
ين جو جھجھو انداز ھوندو آھي. کير جي پيٽ ۾ ڏھي
ڪ سولائيءَ سان پچندي آھي.

ھاءِ بلڊ پريشر، موٽاپي ۽ ٻڪين جي بيماريءَ ۾ ڏھي
ڪ فائديمند ليکي ويئي آھي.

ڏاڍو خراب آهي. عام طور ستن قسمن جا ماڻهو ٿيندا آهن:

هڪڙ اهڙا ماڻهو ٿيندا آهن جيڪي آتم ڀاوَ سان ڀل
ڪنهنجو ڀلو ٿئي ان ۾ هوُ آنندت ٿيندا آهن. ڪٿي پنهنجو
ٿورو نقصان ٿئي ته به ڪين ڪو واندو نه ايندو آهي. هوُ
پرهت ۾ مڳيندا آهن.

ٻيا وري انهن کان ابتڙ ته ٻين جو وڃي ڇا به ٿئي
پنهنجو ڀلو ٿيڻ گهرجي. پنهنجن جي لاءِ ادارتا پر ٻيو
ڪوئي هجي ته هوُ انياءُ جو وهنوار ڪن ٿا. اهڙا ماڻهو سکي
نه رهي سگهندا آهن.

پنهنجي ڪٽنب پريوار ۾ ئي سرڳه بڻائڻ چاهيو ته
پنهنجن سان نياءُ ٻين سان ادارتا رکو. نراڻ ڀاجائيءَ جو
جهڳڙو ٿئي ته سس جو فرض آهي ته ڌيءَ کي پنهنجي ڍنگ
سان سمجهائي. ڌيءَ کي به نياءُ ڏئي پر نهن سان رکي
ادارتا.

ڪي ماڻهو اهڙي سڀاوَ جا ٿيندا آهن ته ڪنهن کي
فائدو ٿئي پر پاڻ کي ڪو نقصان نه پهچي. اهڙي ڪوشش
ڪندا آهن.

چوٿان اهڙي سڀاوَ جا ٿيندا آهن جيڪي فقط پنهنجي
فائدي جي چنتا ڪندا آهن. ٻين جي لاڀ جو به نه سوچيندا
۽ نه ئي ڪنهن کي هاڃي رسائيندا.

तुहिंजा संगी अैं साथी हिक ड्रींहुं तोखे दोखो ड्रींदा अैं तूँ दुः
थींदें अैं पोइ तुहिंजो पतन ज़रूर थींदो. जेतिरो थी सघे सतगु
जो संदन हयात हूँदे ई संदन संग जो लाभ वठु. संदन जी
काल में ई उन्हनखाँ पूरो पूरो फाइदो वठण जी कोशश क
संदनि समाधी वठण खाँ पोइ त ठीक आहे टिकाणा अैं मं
ठहनि था। दुकान्दारी बि हले थी पर तूँ तराशजी कीन सघं
हींअर त तुहिंजे अहम खे बि हू मारींदा। तुहिंजे, पहिं
पाणखे, ब्रियन खे शरीर समझण जी गलतीअ खे सुधारींदा.
पोइ तोखे केरु सुधारींदो, तुहिंजे कूड़ियुनि मञताउनि खे
मारींदो. संदनि जोती जोत समाइजण खाँ पोइ तूँ साधना
कँदें पर नालो थींदो साधना जो अैं खेलु खेलँदो तुहिंजो म
मन तोखे उलझाईंदो जीअँ सदियुन खां उलझाईंदो आयो अथ

प्रभात वेले साधक खे जेका प्रेरणा मिलंदी आहे सा सव
शुभु हूंदी आहे. कद्रहिं बि दुनवी परेशानियुन में फासीं त मुँझिय
मन साँ को बि फैसलो न कजाइ. असुर वेले उथी, इशिनान क
करे कंहं पवित्र जगह ते ओभर तरफ मुँहं करे वेहु अैं जंहिं बि इ
में तुहिंजी श्रद्धा हुजे तंहिं खे सचे हिर्दे साँ मन मां मलीनता क
चउ त "हे प्रभू ! मूँखे सही राह ड्रेखार, मूँखे सद प्रेरणा ड्रे.
त को बि फैसलो करण जे काबिल न आहियाँ." निर्दोष वीचा
साँ कयल प्रार्थना मां हमेश सही प्रेरणा मिलंदी आहे.

सरीर खे त मरणो आहे इहा का वड्री ग्राल्हि कोन्हे.
श्रद्धा जो मौत थियो त समिझु सत्यानास. ड्रह साल तूँ गुरुअ
आज्ञा में रहु पर जे तुहिंजी श्रद्धा वेई अैं विश्वासु लुड्रियो त
वरी उते वापस पहुची वेंदो जिते ड्रह साल अगु हुअें.

اميريڪا جي پروفيسر جارج شيمن جي انوسار ڏهي دل جي بيماريءَ جي روڪ-ٿام لاءِ اتم وستو آهي.

ڪوليسٽرول نالي نقصانڪار پدارٿ رت واهڻين ۾ جمي رت جي دوري کي روڪيندو آهي. نتيجي طور دل جون بيماريون پئدا ٿينديون آهن. ڏهي ڪوليسٽرول جي وڌيڪ ماترا کي ظابتي ۾ رکندي آهي.

وگيانڪن جي انوسار ڏهي کائڻ سان هڪ ڪلاڪ جي اندر ئي لڳ ڀڳ ٨٠ سيڪڙو انش (ڏهيءَ جو) شرير جذب ڪري ڇڏيندو آهي. جيتوڻيڪ کير جو فقط ٣٢ سيڪڙو انش ئي جذب ٿي سگهندو آهي. ڏهيءَ سان شرير جي فالتو چربي گهٽجندي آهي. انڪري موٽاپو گهٽائڻ لاءِ به ڏهي يا مٺو ورتائڻ سٺو آهي.

جدا جدا روڳن جو علاج

وارن جو ڇڻڻ : ضرورت کان وڌيڪ پاوناتمڪ دٻاءُ جي ڪري وار وڌيڪ ڪرندا آهن. ڀوجن ۾ لوهه تتوءَ آيوڊين جي ڪميءَ جي ڪري بي وقتائتا وار ڪرندا آهن. ڏهيءَ ۾ اهي سڀ تتو، جن جي وارن کي ضرورت آهي موجود آهن.

هڪ ڪوپ ڏهيءَ ۾ ٨-١٠ ڪڻيل ڪارا مرچ ملائي مٿو ڌوئڻ سان وارن جي چڱي طرح صفائي ٿيندي. وار ملايم ۽ ڪارا رهندا آهن. هفتي ۾ گهٽ ۾ گهٽ هڪ دفعو اِهو پريوگ ڪرڻ گهرجي ته وار ڪرڻ بند ٿي ويندا.

★ **नानकराम आसूदोमल**
वर्धमान नगर
ब्लाक नं. १५१ कलोल
(गुज.) ३८२७२१
फोन - २३५४९, २२७५७

महाराष्ट्रा

★ **संत श्री आशारामजी आश्रम,**
ओ.टी. सेक्शन,
उल्हासनगर -४२१००२
फोन (५४२६९६)

★ **मोहन जी. रोहिरा**
५, उपहार प्लाट -१४८
१०- रोड ,खार मुम्बई-४०० ०५२,
फोन (६४९७६७०)

★ **रमेश नारूमल नानवाणी**
१ गली, कँवर नगर,
धर्मशाला जे पुठियां, अमरावती
फोन ६७४४९३

★ **विनोद उदसी**
आनंद इलेक्ट्रानिक्स
रैलीज प्लाट रोड, रेल्वे ब्रज जे भरसां
अमरावती ४४४ ६०१
फोन (६७३८३८)

★ **श्री योग वेदांत सेवा समि**
किशनचंद सुमोमल धनवाणी
''हरि ॐ शांती निवास'' कच्ची खो
सिंधी कॅम्प, अकोला (फोन ४३५९

★ **आंनद भागचंदाणी**
प्लाट नं -३२५, जरी पटाका
नागपुर-४४० ०१४
(फोन पी.पी. ६४२१९५)

★ **श्री भीम वाधवाणी**
महाबली सीमेंट
कॉलेज रोड, फैज़ाबाद,
यू.पी. २२४००१
फोन २४०१९, २४७१६

नोट : तव्हां दरवेश दर्शन
जी सदस्यता, शिकायत
अैं पुछा ग्राछा लाइ मथे
ड्रिनल ऐड्रेस ते संपर्क करे
सघो था।

नूरानी नूर जो प्यालो

(सतगुरु सांई आसाराम साहिब)

ब्रह्मज्ञानी सतगुरु ई संसार में तुहिंजो सचो संगी आहे. दोस्तु ठाहीं त उन्हीअ खे ठाह. माअु पीअु ठाहीं त उन्हीअ खे ठाह. दुन्वी रिश्ता-नाता तोखे संसार में अुलझाईंदा । तोखे भिटिकाईंदा, तोखे दुःखी कंदा, पर गुरुअ जी भग़ती तोखे जड़ता खां चैतन्य ड्राहुं वठी वेंदी. गुरु तोखे तुहिंजो सरूप जे वेझो वठी वेंदा, अैं तुहिंजा दुःख, तुहिंजूं चिंताऊँ अैं तुहिंजी जड़ता दूर कंदा.

गुरुअ सां शिकायत न कजाइं. इन्हीअ खे त पहिंजो पाणु अरपनु कर. शिकायतुन सां तूं नफे खां वांझियलं रहिजी वेंदें. गुरुअ जो मनु अेतिरो त निर्मल अैं साफ हूँदो आहे जो तुहिंजो अक्स उन्हीअ में साफ नज़र ईंदो. जहिड़ी भावना रखंदें इहाई तुहिंजे आड्रो ईंदी. गुरुअ जे हिरिदे में अवगुण ड्रिसंदें त तूं बि दोषी थींदें. जे गुण ड्रिसंदे त तोमें बि गुणन जा भंडार भरजी वेंदा पर गुरुअ खे निरगुण समझी संदसि आज्ञा पालन कंदें त तूं बि हिक ड्रींहं सभनी गुणन खां तरी पार पवंदें.

जेको वक्त सतगुरुअ जी शेवा, ईश्वर भग़ितीअ अैं सतसंग में गुज़ारिणो आहे जेकड्रहिं तो संसार जे जड़ पदार्थनि में लग़ायो त तुहिंजा वीचार बि इस्थूल थी वेंदा. जे तो माया मोह में फासी पहिंजी सर्मथी पहिंजी शक्ति अैं पंहिंजी सता पहिंजे मित्रन अैं माइटन में विञाई त याद रखु हिक ड्रींहु तूँ ठोकर खाईंदें,

दरवेश दर्शन

अध्यात्मिक माहवार रसालो

मार्च १९९८

सालु २० परिचो ३

चन्दो हिक साल लाइ

१५ रू (भारत) १५० (विलायत)

आजीवन १५० रू (भारत)

१५०० (विलायत)

सम्पादक :

सीता वी.ब्रजवाणी

मुख्य कार्यालय

दरवेश दर्शन

श्री योग वेदांत सेवा समिति

संत श्री आशारामजी आश्रम

साबरमती, अमदाबाद-३८० ००५

फोन (०७९) ७५०५०१०,
७५०५०११

दरवेश दर्शन जा शेवाधारी साधक

गुजरात

★ लाजिवंती भेण
१२६, कालीदास नगर
लम्बे हनुमान रोड
टीकमनगर - १ जे भरसां
सूरत फोन (६४६८६२)

★ किको स्टूडियो
दुकान न. १, प्लाट न. २८७
वार्ड १२-ब, गाँधीधाम
(कच्छ) म.प्र.
फोन (२२०८३)

★ राजकुमार अग्रवाल
सत्यनारायण अग्रवाल
'इन्दावन' समता कॉलोनी
रायपुर (म.प्र.)
फोन ५२५३९५, ५३५८०८

★ लता खटवाणी
म. न. १३२५, वार्ड नं. ३,
लोधा मौहला, नसीराबाद,
अजमेर (राज) ३०५६०१
फोन नं. २०९१४.

امولڪ وچن

* ا ننڍپڻ ننڍپڻ وسٽن (شيڻن) ڪـي ڪنو ڪرڻ لاءِ
ڦندڙ مدش وڏي عمر جو هوندي بہ، ننڍو آهي.
ڪو ننڍو هوندي بہ وڏي بہ وڏي آلم ڏبو ڪي
ڻ لاءِ اڙقندو آهي اهو وڏو آهي، مهان آهي.
* گيان جو عمر سان ڪوئي سنبند ناهي. مدش جو
ويڪ ونـراڳ، جاڳي ۽ لٽپرلا سان لڳي وڃي تہ
ڍي وڃيءَ بہ بہ آلم گيان جي پرم پراپتي ڪري
گهندو آهي.
* منتر جاپ ڪرڻو: خصيص ۽ ننڍيءَ دل وارن
اڻهن جي سنگ سان من ۾ اپچ ۽ وڪاري پٽڃي
هندو آهي. منتر جاپ ڪرڻ سان من جي چوڌرف
ڪ خاص آپامنڊل تيار ٿي ويندو آهي. جنهنڪري
ن ٿي حملو ڪندڙ، خصيص ماڻهن جي اپچ ۽ ننديل
ند ولدن ڪان پنهنجي رکيا ٿيندي آهي. اُن ڪاٽپوءِ
پهنجو من ڪرپل (هلڪن) ويچارن ۽ ڪارين ڏانهن
چڪجندو. انتي ڪرڻ وارن سنڪارن ڏانهن ٿي
ست (لڳاتار) وڌندو رهندو. انڪري هر روز
م سان منتر جاپ ڪندو رهجي ۽ من کي سنوڪٽي
ٽائجي. هلندي-چلندي منتر جپيندو رهجي.